

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MEGJELENIK HETENKÉNT EGYSZER:
szombaton és egyes rendki-
vüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlevéltár (városház,
földszint 7. sz. lde küldendők
a kéziratok.)

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállalat
irodája. Ide küldendők
az előfizetési díjak és hirde-
tések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: VECSEY IMRE. ♦♦ Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS.

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

Thaly Kálmán dr.

Debreczen sz. kir. város I. kerületének országgyűlési képviselőjét, a nagynevű történettudóst, a Rákóczi korszak fényes tollu megíróját Ő Felsege valóságos belső titkos tanácsossá nevezte ki.

Thaly Kálmán egész életét szép és nemes földadatoknak lelkes, buzgó és sikeres szolgálata ékesíti. A tudomány terén kifejtett működésével egyaránt hervadhatatlan érdemeket szerzett. Történelmi művei jókora könyvtárt tölthetnek meg s főképp a Rákóczi-korszak történelmi eseményeinek és irodalmi hagyatékának föltárásával ércnél maradandóbb emléket állított magának. Fáradhatatlan munkásságának koronáját — s egyuttal élete legszebb álmának valóságát — érte el II. Rákóczi Ferenc és bujdosó társai hamvainak hazaszállítása pillanatában. A *vén kuruc* — amint Thaly Kálmánt nevezni szoktuk — elérte azt, hogy a nemzet leróttá háláját egyik legnagyobb fia: az ideál magaslatán álló nemzeti hős iránt, amire azonban fiatalsága első munkáiban gondolni sem mert s ami az ő művei és az ő propagáló lelkesedése és kitartó energiája nélkül most még aligha ment volna végbe. Bámulatós az a munkabírás, amelyet kifejtteni tudott. Az Akadémián, a Történelmi társulatban, a közéletben és a politika mezéjén a legtevékenyebb munkásság részese volt mindenkor s nemcsak maga dolgozott, hanem mások munkájának is buzdítója és irányítója volt. Számos munka és számos alkotás az ő ötletének, az ő tanácsának, vagy az ő izgatásának köszönheti létrejöttét. Érdemei és munkássága csak — pusztán adatainak felsorolására is hasábok kellenének. Pályájának kimerítő méltatására pedig vastkos kötetet kellene írni. Erre mi — anap történetének krónikásai — nem gondolhatunk. Éppen csak vázolni akartuk Thaly Kálmán életének és működésének széles kereteit, megokolva ezzel azt a közbecsülést, amelyben e nagyérdemű férfi minden téren részesül. Még csak annyit kívánunk megjegyezni, hogy Thaly Kálmán titkos tanácsosi kitüntetése olyan jelenség, amely politikailag is nem csekély figyelmet érdemel. A kuruc fejedelem emlékét fölmagasztaltuk, a király hozzájárulásával és helyeslésével. Kossuth Lajos fia miniszter. A Rákóczi-forradalom történetírója: titkos tanácsos. Ezek olyan momentumok, amelyek — egy egészen új korszakot nyitnak meg előttünk.

Diplomás proletárok.

Irta: Cserhádi Jenő.

A képviselőház december 3-án tartott ülésén Halász Lajos képviselő a diplomás poretárság elszaporodásával foglalkozott; megemlítette, hogy bárminő kormányzati ágban, ha nem oly állásra hirdetnek pályázatot, ahol már hivatalban levők előléptetéséről lehet csak szó, egész sokasága jelentkezik a pályázóknak, gyakran sokkal nagyobb kvalifikációval, mint aminő az állás elnyeréséhez szükséges.

Hogy mennyire igaza volt a képviselő urnak, azt néhány, a statisztikai évkönyvekből vett számmal kívánom megvilágítani.

A budapesti és kolozsvári tudomány egyetemen és a vidéki városokban levő jogakadémiákon 1902-ben a téli félévben tanult 6590 jogász; számuk 1906-ig 7260-ra emelkedett. Ezzel szemben a királyi József műegyetemen a rendes hallgatók száma 1902-1906-ig 1680-ról 1300-ra csökkent. Felsőipariskoláink hallgatóinak száma a megnevezett öt év alatt 517-től 571-re és ipari szakiskoláink tanulóinak száma 1086-ról 1124-re emelkedett.

Lássuk most már, milyen ez az arány a hozánk legközelebb fekvő külföldi országban, Ausztriában. Itt csak az 1906. évi létszámot fogom felsorolni. Az összes osztrák egyetemeken tanult a nevezett évben 9860 jogász, a műegyetemen 8240 technikus, az állami ipariskolákon, melyek a mi ipari főiskoláinknak felelnek meg, 10,100 és az ipari szakiskolákon 11,830 tanuló.

Tehát, amíg Magyarországon 100 technikusra 560 jogász, addig Ausztriában 100 technikusra csak 120 jogász esik.

Az iparilag nálunk hasonlíthatatlanul fejlettebb Ausztriában tehát a jogi tanulmányokat végző hallgatók száma nem sokkal nagyobb, mint nálunk, noha a fejlettebb ipar sokkal több alkalmat szolgáltat a jogász közbelépésére s míg odaát jogászhallgató és főiskolán tanuló technikus majdnem egyenlő számban van meg; addig nálunk majdnem minden technikusra 6 jogász esik, s ez nálunk nem azért van így, mert kevés a technikus, hanem mert sok a jogász.

Még kedvezőtlenebbé válik a szám, ha összehasonlítjuk a joghallgatók számát a technikus hallgatók és az ipari pályára készülők számával, akiket foglalkozásukra szakiskolákon képeznek ki.

Magyarországon esik, a mérnökhallgatókat és szakiskolán tanulókat együttvéve, minden 100 fejre 240 jogász, Ausztriában pedig csak 30. Ezek a számok már nemcsak beszélnek, de valósággal kiabálnak, és megjelölik a forrást a diplomás proletárságnak, mert egy ipari téren fejlődni óhajtó országban lehetetlen állapot, hogy iskoláiban meg egyszerannyi a jogász-hallgató, mint a fő és középiskolákon ipari munkára készülő hallgatóké

és megokoltá teszi Halász képviselőnek azt a kívánságát, hogy a kormány is figyelemre méltassa a diplomás proletáriátus nehéz helyzetét.

A fentebb felsorolt hivatalos, megbízható forrásból vett számokat olvasva, érthetetlennek látszik, hogy ezek után nálunk a harmadik egyetemnek a föllállítása komolyan szóba jöhet, mert ha szervezete olyan lenne, mint a meglévő tudományegyetemekké, akkor egy alkalommal több lesz arra, hogy a jogászok száma szaporodjék.

A mérnök-hallgatók számának apadása a felsorolt öt év alatt abban nyeri magyarázatát, hogy az állami, államvasuti és egyéb közhivatalok műszaki tisztviselőinek helye lassanként betöltődött, a magánipar pedig az üzleti konstellációkhoz alkalmazza tisztviselőinek számát s így a technikusok száma a kereslet és kínálat elve szerint igazodik. Ezt éppen nem mondhatjuk a jogász-hallgatók számáról, mert nem találunk elegendő okot arra, hogy jogászhallgatóinknak száma öt év alatt 12 százalékkal növekedjék. Felsőipari és ipari szakiskoláink hallgatóinak száma oly csekélységgel emelkedett, hogy ezt bátran lehet stagnálásnak tekinteni. Ennek oka nem az, hogy nem volna elég jelentkező tanítvány, hanem hogy nincsen elég ipari fő- és szakiskolánk. Hiszen köztudomású dolog, hogy évenként a jelentkezők elég tekintélyes számát ipariskoláink kénytelenek helyhiányában visszautasítani.

Az ipari felső- és ipari szakiskoláknak hivatása a középosztály kevésbé vagyonos családjaik fiait rövid idő alatt kereső pályára előkészíteni, mert még az ipari főiskolát is — a gyakorlati évet betudva — négy év alatt elvégezheti és azonnal kenyérkeresetet és pedig legtöbb esetben jó kenyérkeresetet talál. Előkészítésnek elég négy polgári iskola, tehát aki felső ipariskolába adja a fiát, eléri, hogy az már keres, mikor a tudomány- vagy műegyetemre készülő csak az érettségi vizsgát teszi le.

Az az ellenvetés, hogy nincsen elég fejlett iparunk, hogy még több ipari főiskolának végzett hallgatóit el tudjuk helyezni, nem áll meg, mert ezeknek az iskoláknak műhelyeiben oly jó gyakorlati képzettséget nyernek, hogyha másként nem, mint munkás is megkeresi kenyerét, ezzel gyakorlatot szerez és ha elég élelmes, idővel önálló iparos válhat belőle.

A felső ipariskolák elégtelen száma előmozdítja azt a határozottan helytelen irányzatot, hogy az egyetem és műegyetem hallgatóinak legnagyobb kontingensét, ugyanis a hallgatók számának huszonhárom százalékát a kiskereskedők és kisiparosok fiai szolgáltatják. Tehát ahelyett, hogy a kisiparos arra törekednék, hogy fia az ő mesterségét folytassa, tökéletesítse, fiának — ugynevezett — uri foglalkozást iparkodik biztosítani, mert nálunk még most is elegenden vannak, akik azt a közmondást, hogy a munka nemesít, akként variálják, hogy a munka bepiszkítja a ruhát.

A felső ipariskolát végzettek ellen az a panasza, hogy sokan közülök nem maradnak meg az iparos pályán, hanem inkább szeretnek gyárak és egyéb vállalatok irodáiban mint rajzoló, részletszerkesztők dolgozni.

Ennek egyik oka az, hogy a gyáraknak és vállalatoknak valóban szükségük van ilyen segéderekre s ha a mi ipari főiskoláinkat végzettek nem mennek hozzájuk, hát külföldről hozzák be őket. A másik ok a mi katonai köreinknek az az ósdi fölfogása, hogy az olyan egyéves önkéntesből, aki kézi munkával keresi a kenyerét, tartalékos tiszt nem lehet. A felső ipariskolák végzett hallgatója — kinek megvan a joga az egyéves önkéntességre — hogy tartalékos tiszt lehessen, nem

akar dolgozni, hanem elmegy tisztviselőnek, illetve kezdetben napidijásnak, mert napidijásból lehet tartalékos tiszt.

Ajánlom ezt a tényt delegátusaink figyelmébe.

Az elmondottak szerint ipari oktatásunk egyik legsürgősebb feladata volna az ipari főiskolák számát fokozatosan mindaddig növelni, míg az ipari pályára törekvő összes jelentkezőket be tudják fogadni. Ezzel szemben a vidéki jogakadémiákat fokozatosan meg lehetne szüntetni.

Az említett képviselő ur megemlítette azt is, hogy az 1883-iki közigazgatási törvényünk, mely már huszonöt éves jubileumát is megérte, „elavult s meg kellene kísérteni annak kulturális fejlődésünknek megfelelő módosítását.” Az említett törvény csak jogi kvalifikációt ismer. Senki sem tagadhatja, hogy a közigazgatásban, a községtől kezdve egész föl az államig, a műszaki ügyek helyes intézése egyike a legfontosabb feladatoknak, mert ez javítja meg egyrészt a közegészségügyi állapotainkat s ettől remélhető másrészt az ország gazdasági fölvirágzása. Az említett törvény-cikk a műszaki ügyekkel foglalkozó — tehát a legfontosabb munkát végző — technikus segédmunkássá degradálja, sőt még azt sem engedi meg, hogy az illető maga szerepeljen mint előadó. Tagadhatatlan, hogy a jogot végzett közigazgatási tisztviselők között is vannak olyanok, kik idővel meglehetősen tájékozottságot szereznek maguknak a műszaki ügyek körül, de ez nem elég arra, hogy például vezető állásban, saját meggyőződése alapján döntsön; ma állandóan a mások tanácsára szorul.

Hallottunk már a kérdésnek oly megoldásáról is, hogy a mostani jogakadémiák mellé oly tanfolyamokat állítanak, melyeken a joghallgatók enciklopédikus műszaki tudást szerezhetnének s így a közigazgatáshoz szükséges műszaki tudásra szert tennének. Ennek az eszmének a végrehajtása valósággal szerencsétlenség volna, mert különösen közügyek intézésében a féltudás még veszedelmesebb, mint a hozzá nem értés. Műszaki ismereteket pedig nem lehet az alapvető tudományok nélkül megszerezni.

Hogy a technikus képes közigazgatásban vezérállást is betölteni, ámbár erre csak igen ritkán, kivételesen került eddig a sor, azt a gyakorlat megmutatta s miután technikusaink a közigazgatási jogot kötelezőleg hallgatják, az említett törvény oly módon való megváltoztatásának mi sem állná útját, hogy a jogi képzettség helyett a főiskolai (tudomány vagy műszaki egyetem) képzettséget szabnák feltételül. Ha pedig a közigazgatási tisztviselőket iskolákban akarjuk előkészíteni és kiképezni, akkor állítsunk a felsőipariskolák mellé még egy évre terjedő tanfolyamot, ahol közigazgatást, közigazgatási jogot és az általános műveltség szempontjából még szükségesnek talált irodalmat, földrajzot, természetrajzot stb. tanítanak. Az innét kikérült tisztviselők a mostaniakkal szemben azal az óriási előnnyel bírnának, hogy tapasztalásból tudnák, mi a gyakorlati munka.

Ez volna egyik módja a diplomás proletárok száma apasztásának s a nagyobb igényű, nagyobb minőségű, de megfelelő állás hiánya miatt alárendeltebb munkát végző, tengődő, elégedetlen tisztviselők helyébe a kisebb igényű, de az adminisztráció mai igényeinek jobban megfelelő, elégedett felső ipariskolások kerülnének mindaddig, míg a szegényebb sorsu szülők be nem látják, hogy fiaik számára a legmegfelelőbb az ipari pályára, mert a szorgalmas, jó munkás mindig boldogul, csak az érzéketlen s mindent mástól váró jaggat, ha nem kap azonnal olyan „állást”, amilyent ő magának kíván. Az igazán tehetséges, szegé-

nyebb sorsu fiu előtt azért nincs elzárva a felsőbbfoku kvalifikáció megszerzése, mert az érettségi vizsgálat letévése után nyitva állanak előtte a műegyetem kapui, s az ilyen hallgatókból, amint a tapasztalat mutatja, kiváló mérnökök válnak.

doskodik arról, hogy a tanfolyam a hentesek telepén is megtartható legyen.

Budapest, 1908. évi december hó 20-án.

Darányi s. k.

106.723.
III-1. sz.

M. Kir. Földmivclésügyi Miniszter.

Körrendelet.

A husvizsgálók kiképzésére szolgáló tanfolyamok szervezési szabályzata.

A husvizsgálatról.

106.723 sz.
III-1.

M. Kir. Földmivclésügyi Miniszter.

Valamennyi városi és vármegyei törvényhatóságoknak.

A husvizsgálat tárgyában f. évi június hó 24-én 54.300. szám alatt kibocsátott rendelet alapján alkotott és husvizsgálók kiképzésére szolgáló tanfolyamokról szóló szervezeti szabályzatot tudomásul és lehető legszélesebb körben való közhirritétel céljából azzal küldöm meg, hogy ezen szabályzatban jelöltem ki idézett rendeletem 30 §-a alapján azon városok köztvágóhidjait, amelyeken husvizsgálati tanfolyamok tarthatók.

Ugyancsak ezen szabályzatban megállapítottam azon módozatokat, amelyeknek alapján ily tanfolyamok megtarthatók lesznek, továbbá szabályoztam a tanfolyamra való felvétel és a vizsgálatra való jelentkezés feltételeit, a tanfolyamot vezető állatorvosok és vizsgáló bizottsági tagok illetményeit.

Minthogy pedig az említett husvizsgálati rendelet követelményeinek megfelelően kiképzett husvizsgálati tanfolyam vezetők jelenleg rendelkezésre nem állanak, ezen szabályzat 10 §-ában gondoskodtam arról is, hogy a kijelölendő tanfolyam vezetők, Budapest székesfőváros köztvágóhidján 1 hónapig tartó tanfolyamon egyöntetűleg kiképeztessek.

Ezen indok készített arra, hogy az illetékes m. kir. állategészségügyi felügyelőktől bekívánt javaslat alapján előre megállapítsam az ily tanfolyam vezetésére alkalmas állatorvosok névsorát és gondoskodjam a tanfolyam vezetők helyettesítéséről, míg azok Budapesten kiképeztetnek.

Az erről szóló kimutatást előzetes tudomásul azzal a megjegyzéssel küldöm meg, hogy az illetékes törvényhatóságok főispánjait felkértem, miszerint a tanfolyam vezetők kijelölésére nézve a husvizsgálati rendelet 28. §-ában biztosított, továbbá a m. kir. állatorvosok helyettesítésére nézve az 1900 XVII. t.-c. 9. §-ában foglalt jogát ezen összeállítás figyelembe vétele mellett gyakorolják, és a tanfolyam vezetők kijelölése és helyettesítése tárgyában tett intézkedéseiről a törvényhatóságot értesítsék.

Minthogy pedig ezen kimutatás szerint tanfolyam vezetőkül helyhatósági m. kir. állatorvosok is ki fognak jelölni, ezeknek pedig a Budapesten tartandó, tanfolyamra való felrendelésük folytán helyettesítésük válik szükségessé, ezen időre a helyettesítésre kijelölt m. kir. állatorvosoknak szükséges és az 1900. XVII. t.-c. 10. §-ában előírt engedélyt már most megadom, a helyhatósági állatorvosok helyettesítésére nézve pedig felhívom a törvényhatóságot, hogy a tanfolyam vezetők kijelölése és Budapestré történt felrendelése után megfelelően intézkedjék.

Elvárom a törvényhatóságtól, hogy ezen tanfolyamok akadálytalan megtartása érdekében szükséges intézkedéseket megtéteti, illetőleg oly városokban, ahol a kijelölt köztvágóhid sertésvágásra ez idő szerint berendezve nincs, előzetesen gon-

1. §.

A husvizsgálat tárgyában f. évi június 27-én 543.000 sz. a. kibocsátott rendelet 27. §-ának f) pontjában előírt képesítés megszerzethetése céljából ezen rendelet 28-37. §-aiban meghatározott tanfolyamok Budapest székesfőváros köztvágóhidjain kívül, melyeket ily célra idézett rendelet 30. §-a már kijelölt Arad, Debreczen, Miskolcz, Nagyvárad, Pécs, Pozsony, Sopron, Szabadka, Szatmárnémeti, Szeged, Székesfejérvár, Temesvár, Ujvidék és Zombor thj. városok, továbbá Brassó, Eger, Eperjes, Esztergom, Fogaras, Gyula, Gyulafehérvár, Kaposvár, Losoncz, Máramarossziget, Nagykanizsa, Nagykároly, Nagyszeben, Nagyszombat, Nyiregyháza, Nyitra, Szombathely és Veszprém r. t. városok, valamint esetleg utóbb kijelölendő városok köztvágóhidjain tarthatók.

Ezen köztvágóhidak közül, Budapesten kívül még Győr, Pécs, Sopron és Szeged városok köztvágóhidjain a mutatkozó szükséghez mérten egy időben két tanfolyam a többi köztvágóhidakon pedig egy-egy tanfolyam tartható.

2. §.

A felsorolt köztvágóhidakon tanfolyam csak akkor kezdhető, amikor arra legalább tíz hallgató jelentkezett és az illető helyeken ugy szarvasmarhák, mint közfogyasztásra szánt sertések célba vett tanfolyam ideje alatt oly számban kerülnek levágásra, mely a tanfolyam sikeres megtartásához szükséges tananyagra elegendőnek látszik.

A hol pedig a köztvágóhid közfogyasztásra szánt sertések levágására berendezve még nincs és tanfolyamnak a hentesek telepén való tarthatása elháríthatatlan akadályokba ütközik, ott ily tanfolyam nem tartható.

3. §.

Tanfolyamra felvétel iránt a tanfolyam vezetésével megbízott állatorvosnál kell jelentkezni. Jelentkezés alkalmával a husvizsgálat tárgyában 54.300-1908. sz. kiadott rendelet 27 §-ának a) b) c) d) és e) pontjaiban előírt kellékek fenforgása igazolandó.

4. §.

Az egyes tanfolyam megkezdésének idején a 2. §-ban meghatározott feltételek szemelőtt tartásával a tanfolyamok vezetésével megbízott állatorvos állapítja meg. Ugyanő értesíti erről ugy az illető tanfolyamra beosztott hallgatókat, mint a képesítést végző vizsgáló bizottság elnökét, (a törvényhatósági m. kir. állatorvost, illetve Budapesten a ker. m. kir. állatorvost.)

5. §.

A tanfolyamok hallgatói a husvizsgálat tárgyában kiadott rendelet 28., illetve 31. §-ában előírt 20 kor. tandíjat és 6 kor. vizsgadíjat a tanfolyam helyére illetékes kir. adóhivatalnál (Budapesten az állampénztárnál) fizetik le.

A tandíj lefizetését igazoló nyugta a tanfolyam megkezdésekor a vizsgadíj lefizetéséről szóló nyugta pedig a vizsgát megelőző időben a tanfolyam vezetőjének átadandó.

A tanfolyam vezetője úgy a tandíj, mint a vizsgadíj lefizetéséről szóló nyugtlakat a vizsgáló bizottság elnökének szolgáltatja át, aki azokat a m. kir. Földmivelésügyi miniszterhez terjeszti fel.

6. §.

A tanfolyam hallgatói és amennyiben nem vágóhídi állatorvos vezetője a tanfolyamoknak, az ezzel megbízott állatorvosok házirend tekintetében a vágóhídi állatorvos illetve a közvágóhid vezetőjének rendelkezéseire és általában az illető közvágóhidon e részben fenálló rendszabályokhoz szorosán alkalmazkodni tartoznak.

Azon hallgató, aki három előadástól távol marad, képesítő vizsgára nem bocsátható, kivéve, ha a tanfolyam vezető állatorvos az illető vizsgára bocsátását tekintettel szerzett ismereteire és képzettségére a vizsgáló bizottságnak javaslatba hozza.

7. §.

A tanfolyamokat a vizsgáló bizottság elnöke, Budapest székesfőváros területén, a közvágóhídi vezető állatorvos ellenőrzi.

8. §.

A tanfolyamok vezetőinek minden tanfolyam után 160 kor., a vizsgáló bizottság tagjainak pedig minden vizsga után 20 kor. tiszteletdíj jár. Ha pedig a vizsga székhelyükön kívül fekvő helyen tartatik, a tiszteletdíjon felül szabályszerű napidíjra és utiköltségre is igényük van.

9. §.

Állami alkalmazottak úgy a tiszteletdíj, mint az előző §. alapján őket esetleg megillető napidíjakat és utiköltségeket rendes havi utiszámlájukban számítják fel.

Más alkalmazottak, ha csupán tiszteletdíjra van (szükségük) igényük, erről jegyzéket készítenek és azt utalványozás végett a vizsgáló bizottság elnöke utján a m. kir. földmivelésügyi miniszterhez terjesztik fel. Ha pedig az előző § alapján a tiszteletdíjon felül napidíjra és utiköltségre is van igényük, ebben az esetben úgy a tiszteletdíjat, mint a napidíjat és utiköltséget uti számlában számítják fel és azt hatóságuk által történt érvényesítés után az érdeembe hozott összeg utalványozása végett ugyancsak a vizsgáló bizottság elnöke utján a m. kir. földmivelésügyi miniszterhez terjesztetik fel.

10. §.

A tanfolyamok megkezdése előtt az azok vezetésével megbízott állatorvosok egységes kiképzése céljából Budapest székesfőváros közvágóhidjain külön tanfolyamok tartatnak.

Ezen tanfolyamok egy-egy hónapig tartanak, mely időre az azokra berendelt állatorvosok egyenként utiköltségeiken kívül 200 kor. napidíj általánynak kapnak.

Az általán utalványozása iránt a tanfolyam vezetője jelentkezés után tesz előterjesztést a m. kir. földmivelésügyi miniszterhez.

A tanfolyamon résztvevő helyhatósági állatorvosoknak a tanfolyam tartama alatt netalán szükséges helyettesítésével járó költségek az államkincstárt terhelik.

Budapest, 1908. évi december hó 20-án.

Darányi s. k.

Hírek.

— Gróf Degenfeld József képviselőjelölt. Városunk III. kerületének egy nagy küldöttsége a héten felkereste Degefeld József grófot a képviselőjelöltség elfogadására. A nemes gróf a jelöltséget elfogadta és programját tömör vonásokban kifejtette. Kívánja a hadsereg vezényletében, szolgálatában és adminisztrációjában a magyar nyelvet; Magyarország önállóságának kifejezését a külképviseletben; az önálló magyar nemzeti bankot, az általános, egyenlő, titkos, községenként gyakorlandó szavazati jogot. Ez a program minden magyar ember programja, miért is egyesült lelkesedéssel támogassuk Degenfeld József gróf jelölését. A nemes gróf nagy tudásával, Debreczen iránt mindenha tanusított szeretetével és meleg érdeklődésével reászolgált arra, hogy az északkeleti alföld metropolisát képviselje. Neve, tekintélye, dolgozni szerető elméje, ideálokért hevülő lelke, határozott egyénisége, önálló eszméi mind alkalmassá teszik őt arra, hogy bizalmunk minden további gondolkodás nélkül őt küldje a népképviseletbe. Városunk egy hatalmas támaszt és pártfogót talál az ő személyében és a megboldogult Szabó Kálmán örökét e városnak egy igazi jóakarója foglalja el. Emeljük tehát magasra a Degenfeld József gróf nevével ékített lobogót és vigyük megválasztását diadalra. Mint ember, mint képviselő, egyaránt dísz lesz városunknak.

— Kinevezés. Weszprémy Zoltán főispán Harsányi Miklós dr.-t dijas, Vásáry Istvánt pedig díjtalan közigazgatási gyakornoknak nevezte ki.

— Szabó Kálmán emlékezete. A debreczeni kereskedelmi és iparkamara folyó hónap 14-ikén gyászünnepet tart elhunyt elnökének: Szabó Kálmánnak emlékezetére. A városi tanácsot ez alkalommal Kovács József polgármester, Vecsey Imre főjegyző, Oláh Károly és Körner Adolf tanácsnokok képviselik.

— Györy Kálmán halála. Györy Kálmán városi mérnök, mértékhitelítő főnök január 3-ikán elhunyt. A megboldogult évtizedeken keresztül szolgálta a várost és úgy buzgó munkásságával, mint jószágos szívével megszerezte az emberek becsülését. Áldott jó lelkű ember volt, gyöngéd szívű és nyájas, udvarias úgy a hivatalos, mint a társadalmi életben. Halála előtt néhány nappal szél érte és az erős szervezet nem tudott sikeresen megküzdeni az enyészet hatalmával. Temetése f. hónap 5-én. délután ment végbe a nagy közönség részvételével s Szele György lelkész gyönyörű imájával. A városi tanács és a városi tisztikar teljes számban vett részt a temetésen, őszinte szívvél gyászolva a legnemesebb tisztitársat, kit igaz magyar lelkéért mindnyájan szerettünk. Aldás kísérel emlékezetét, gyászbaborult családját pedig vigasztalja meg a Gondviselés.

— Frohner Géza temetése. Frohner Géza, a világitási vállalat pénztárosát január 4-én temették el a vasúti állomástól. A gyászszertartáson részt vett a városi tanács, a tisztikar és a világitási vállalat hivatalnokai. Élete legszebb szakában hunyt el Frohner Géza. gyászára mindazoknak, kik őt szerették és becsülték.